

Սիպիլ

Հուշեր

Հեռո՛ւն, հեռո՛ւն, լուրթ մշուշին ծալքին տակ,
Թըրթըռուացող աղոտ լույսին պես անուշ,
Նայվածքներ կան մերթ արցունքոտ, մերթ հրատակ,
Որ կը հուզեն կյանքիս իդճերն իմ անհուշ:

Պուրակին թոշ ըստվերներուն տակ մըթին,
Ուր գեփյուռներ ծաղիկներուն կ'այցելեն,
Ուր բուրմանց թարմ ծիածաններ կը փրթթին,
Միշտ կը գտնե հոգիս հուշիկ մ'անցյալեն:

Լայն հոսանք մը՝ որ ծռպերով լուսաճիր
Կը կոծկոծի սոքսոքելեվ սարե սար,
Հուզմունք մ'ունի, տենդ մը վագրին մեջ անծիր,
Որ կը հիշեն մըտքի ծրփանքս իմ հագար:

Ժապավենի գույն մը կարմիր կամ դեղին
Կապված աղվոր, փափուկ վրգի մը ճերմակ,
Բոց մը կուտա հոգվույս մարած կանթեղին,
Ուր երագիս թույրերն հալած են հիմակ:

Իրիկվան դեմ պայծառ օդին մեջ ծավի,
Ջրվարթ սույլեր կը սրվլլա ինձ իգո՛ւր.
Տըխտուր վանկ մը, հևք մը, հըծծյուն մը ցավի

Լոկ սըրտիս մեջ իր արձագանգն ունի սուր:

Առտըվան մոտ խավարներու մեջ ոսին,
Կամ ձորի մը հոծ թուփերուն մեջ թառած,

Ֆայտ մը ցողի, շաղի կաթիլ մը, ա՛հ, սին
Ինձիբ համար արցունքի շիթ մ'է սառած:

Գիշերվան լուռ ժամերուն մեջ թախծալից՝
Ագռավներու ձայներն հովեն երբ կ'ուռին
Դողդըղալով, միշտ մըտածել կուտան ինձ
Հիվանդի մը, իր հուսկ ահեղ սարսուռին:

Ծովն ու երկինք և տեսիլներ անհամար,
Կյանքն՝ ուր մարդիկ տենդով կուլան կը խընդած,
Հիշատակներ են հոգեցունց ինձ համար,
Ուր կ'ապրի սիրտս անուրջներով անկենդան:

1893